

Sygn. akt II K 1347/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Zielińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej I. Osóbki

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10.01., 5.02.2018 r. w T.

sprawy

W. B.

urodzonego (...) w B.

syna K. i Ł. z d. Ś.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 grudnia 2016 roku pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył przed lekarzem orzecznikiem D. K. fałszywe oświadczenie przewidziane w art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, że nie jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych lub nie posiada orzeczenie o inwalidztwie lub niezdolności do pracy wydane przez właściwy organ rentowy czym wyłudził poświadczenie nieprawdy w orzeczeniu lekarskim o posiadaniu zdolności fizycznej i psychicznej do wykonywania zadań pracownika ochrony fizycznej poprzez wprowadzenie w błąd w/w lekarza orzecznika co do wskazanych wyżej okoliczności a następnie posłużył się tym orzeczeniem przesyłając je do (...)B.,

- tj. o czyn z art. 233 § 6 kk w zb. z art. 272 kk w zb. z art. 273 kk zw. z art. 11 § 2 kk

o r z e k a :

I. oskarżonego W. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 272 kk w zb. z art. 273 kk zw. z art. 11 § 2 kk i za to, po zastosowaniu art. 11 § 3 kk i art. 37a kk, na podstawie art. 233 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu – kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków poniesionych od chwili wszczęcia postępowania.

Sygn. akt. II K 1347/17

UZASADNIENIE

W. B. był pracownikiem (...), wykonującym czynności na terenie (...). Zgodnie z ustawą z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie osób i mienia pracownicy ochrony podczas badań lekarskich powinni złożyć oświadczenie, iż nie są osobami niepełnosprawnymi lub że nie posiadają orzeczenia o niepełnosprawności. W dniu 22 grudnia 2016 roku W. B. podczas badania lekarskiego w (...) w C., złożył pisemne oświadczenie, że nie jest osobą niepełnosprawną i nie posiada orzeczenia o inwalidztwie lub niezdolności do pracy wydanego przez właściwy organ rentowy. W. B. samodzielnie wypełnił przedmiotowy druk oświadczenia i opatrzył własnym podpisem. Z treści pisma (...)z dnia 18 stycznia 2017 roku wynika natomiast, że W. B. posiadał lekki stopień niepełnosprawności. Po przeprowadzonym badaniu lekarskim lekarz D. K. wydał orzeczenie lekarskie nr (...) o posiadaniu przez W. B. zdolności psychicznej i fizycznej do wykonywania zadań pracownika ochrony fizycznej.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego W. B. – k. 28-32,

zeznania świadka D. K. - k.86 akt,

oświadczenie – k. 5, 23 akt,

pismo (...) k. 5-6 akt,

pismo (...) – k. 7 akt,

kserokopia orzeczenia lekarskiego – k. 68 akt,

W. B. nie był dotychczas karany sądownie.

Dowód: karta karna – k.33 akt

W postępowaniu przygotowawczym W. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i wskazał, że podpisał to oświadczenie ale go nie czytał, faktycznie w grudniu 2016 roku miał orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. W postępowaniu sądowym oskarżony nie przyznał się do zarzucanego czynu i wyjaśnił, że podpisał oświadczenie ale go nie czytał gdyż był przekonany, że dotyczy to badań lekarskich. Dodał, że nie chciał nikogo wprowadzić w błąd, nie miał z tego korzyści. Wskazał, że nie miał okularów i był przekonany, że dotyczy to badań lekarskich a nadto był chory i miał gorączkę.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego częściowo - w zakresie w jakim przyznał się do wypisania i podpisania przedmiotowego oświadczenia. W tym zakresie jego wyjaśnienia są zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd nie przyznał waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim negował świadomość znaczenia składanego oświadczenia. W tym bowiem zakresie jego wyjaśnienia są niejasne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Osoba, która ma gorszy wzrok nie powinna podpisywać dokumentów, których nie jest w stanie zweryfikować.

Jednocześnie Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka D. K., które są jasne i spójne. Sąd nie znalazł powodu do kwestionowania ich wiarygodności.

Nadto Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów. Wszelkie dokumenty zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie jest niewątpliwe, że oskarżony W. B. jest sprawcą czynu określonego w art. 233 § 6 kk. w zb. z art. 272 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Oskarżony złożył nieprawdziwe oświadczenie, że nie jest osobą niepełnosprawną i nie posiada orzeczenia o stopniu niepełnosprawności czym wyłudził poświadczenie nieprawdy w orzeczeniu lekarskim o posiadaniu fizycznej i psychicznej zdolności do wykonywania zadań pracownika ochrony fizycznej. Z uwagi na tak przyjętą kwalifikację, na podstawie art. 233 § 1 kk, Sąd mógł wymierzyć karę pozbawienia wolności do 8 lat.

Zauważyć należy, iż na podstawie przepisu art. 37a kk sądy orzekające mają możliwość w ramach tzw. zwyczajnego wymiaru kary rezygnacji z orzekania kary pozbawienia wolności przewidzianej w sankcji i orzeczenia zamiast niej kary grzywny lub kary ograniczenia wolności. Jest to możliwość dana sądom do korzystania z niej na zasadzie swobodnego uznania, a nie żadna preferencja co do rodzaju orzekanych kar. Dyrektywa sądowego wymiaru kary za występki zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą lat 8, o jakiej mowa w art. 37a kk, jest sformułowana na użytek wymiaru kary sprawcom czynów zagrożonych sankcją prostą, w której jedyną karą grożącą jest kara pozbawienia wolności. Dyrektywa z art. 37a kk niejako uelastycznia tego typu sankcje, dając sądom możliwość rezygnacji z kary pozbawienia wolności i wymierzenia kary łagodniejszego rodzaju w ramach zwykłego, a nie nadzwyczajnego wymiaru kary. Z uwagi na tak sformułowaną dyrektywę przed sądami orzekającymi otwiera się potrójna alternatywa, gdyż mogą orzec karę pozbawienia wolności przewidzianą w sankcji lub karę grzywny, lub karę ograniczenia wolności. Sąd uznał, iż wymierzając karę W. B. należy skorzystać z powyższej dyrektywy. Bez wątpienia kara pozbawienia wolności – jako kara powodująca izolację od osób najbliższych, dotychczasowego sposobu i trybu życia, a także w ogóle od społeczności w jakiej na co dzień się funkcjonuje – jest karą najbardziej dotkliwą i nie byłaby adekwatna zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego, jaki stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. Podkreślić należy, iż zgodnie z przesłaniem ustawodawcy to kary wolnościowe miały być podstawowym instrumentem zwalczania przestępczości drobnej i średniej, natomiast kara pozbawienia wolności w swojej postaci bezwzględnej miała być wykorzystywana do zwalczania przestępczości poważnej. W ocenie Sądu spośród możliwych kar alternatywnych, za słuszną uznać należy karę grzywny. W ocenie Sądu kara orzeczonej wobec oskarżonego osiągnie w stosunku do niego tak cele wychowawcze jak i zapobiegawcze - wskazując, że popełnienie przestępstw musi spotkać się z represją karną i nie uchodzą bezkarnie, a także będą działały na oskarżonego odstrasżająco, powstrzymując go w przyszłości od popełniania przestępstw.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 800 złotych (czterdzieści stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na dwadzieścia złotych). W ocenie Sądu oskarżony jest w stanie uiścić grzywnę we wskazanej wysokości bez uszczerbku utrzymania dla siebie i najbliższej rodziny. Ustalając liczbę stawek dziennych Sąd wziął pod uwagę fakt, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był znaczny. Za taką wysokością stawek dziennych przemawiała także potrzeba w zakresie indywidualno i ogólnoprewencyjnego oddziaływania kary. Przy ustalaniu wysokości jednej stawki Sąd wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i stosunki majątkowe a także możliwości zarobkowe. W ocenie Sądu oskarżony jest w stanie uiścić grzywnę we wskazanej wysokości bez uszczerbku utrzymania dla siebie i najbliższej rodziny. Orzeczonej grzywny będzie stanowiła dla oskarżonego jedyną realną aczkolwiek wystarczającą dolegliwość a jednocześnie pozwoli spełnić postulat wymiaru kary sprawiedliwej, czyli dostosowanej do stopnia winy sprawcy.

Aktualnie oskarżony znajduje się w ustabilizowanej sytuacji majątkowej i materialnej. Jego dochód miesięczny wynosi około 1.700 złotych. Z uwagi na powyższe o kosztach postępowania i opłatach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 627 kpk obciążając nimi oskarżonego. Zdaniem Sądu konieczność uiszczenia zarówno opłaty jak i wydatków nie wpłynie negatywnie na możliwość utrzymania oskarżonego i jego rodziny.